

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/31/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116011188
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2116011188.4

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a Mgr. Michala Polláka, v trestnej veci vedenej proti obžalovaným A. B. a C. D., pre prečin porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 20, § 194 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 10.1.2022, sp. zn. 34T/10/2016, na verejnom zasadnutí konanom dňa 24.11.2022 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava **z a m i e t a .**

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 10.1.2022, sp. zn. 34T/10/2016, rozhodol o obžalobe podanej na obvinených A. B. a C. D. tak, že oboch obžalovaných podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby Okresnej prokuratúry Trnava zo dňa 27.06.2016, vedenej pod sp. zn. 2Pv 917/13/2207, zo skutku právne posúdeného ako prečin porušovanie domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 20, § 194 ods. 1 Trestného zákona., ktorého sa mali dopustiť tak, že:

po predchádzajúcej vzájomnej dohode dňa 22.4.2013 bez súhlasu užívateľa nehnuteľnosti E. F., bytom G. H. I. XX, J. K., ako aj bez akéhokoľvek právoplatného rozhodnutia, ktoré by ich na takéto konanie oprávňovalo, spolu s ďalšími osobami vnikli najskôr na pozemok patriaci k rodinnému domu na G. H. I. XX v obci J. K., zapísané na LV č. XX v katastrálnom území obce J. K. a následne obaja neoprávnene vstúpili aj do tu stojaceho rodinného domu, kde sa voľne pohybovali a odmietali odísť aj napriek viacerým výzvam užívateľov domu, aby nehnuteľnosť opustili, pretože skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie prokurátor, ktoré písomne odôvodnil nasledovne (skrátene).

Dôvody, ktoré viedli súd prvého stupňa k vydaniu oslobodzujúceho rozsudku, možno zhrnúť tak, že podľa názoru súdu nebola naplnená subjektívna stránka trestného činu. Súd poukázal na to, že obžalovaný B. nebol účastníkom konaní na Okresnom súde Trnava sp. zn. 27C 141/2009 a 19C 15/2010, podľa súdu obžalovanému D. nebol zakázaný „holý“ vstup na pozemok, pričom v čase vstupu bol vlastníkom nehnuteľnosti (v zmysle neskôr judikovaného stavu v konaní sp.zn. 19C 15/2010) a od jeho oprávnenia a jeho konkludentného súhlasu možno odvodiť oprávnenie vstúpiť na pozemok aj u obžalovaného B.. Súd zdôraznil, že konal iba o vstupe na pozemok, nie aj o konaní spočívajúcom v nútenom vyprataní. Záverom odôvodnenia súd prvého stupňa uviedol, že aj v prípade naplnenia všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu by bolo namieste použitie materiálneho korektívu.

Ustanovením § 238 Trestného zákona (pozn. - s účinnosťou od 01.01.2006 ustanovením § 194 Trestného zákona) o trestnom čine porušovania domovej slobody je užívateľ bytu chránený proti komukoľvek (uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 10 Tz 7/1965). Objektom tohto trestného činu je domová sloboda. Je chránený akýkoľvek oprávnený užívateľ domu alebo bytu, nielen vlastník, a to proti komukoľvek. Užívateľ domu alebo bytu je teda chránený i proti vlastníkovi, a to i vtedy, keď má vlastník vykonateľné rozhodnutie k vyprataniu užívateľovho bytu (R 1/1980). Za neoprávnené vniknutie do domu alebo bytu iného v zmysle § 238 ods. 1 Trestného zákona (pozn. - s účinnosťou od 01.01.2006

ustanovením § 194 Trestného zákona) treba považovať každé nežiaduce, bez súhlasu alebo proti vôli oprávneného užívateľa uskutočnené vojenie do domu alebo do bytu, ktorým sa prakticky zasahuje do domovej slobody (R 11 /1997). Otázka vlastníctva bytu nie je z pohľadu správneho právneho posúdenia skutku vôbec podstatná. Rozhodujúcim je to, kto konkrétne obydlie v čase činu reálne užíva (má v ňom svoju domácnosť a súkromie) a nie právny vzťah k takémuto priestoru. Oprávnený užívateľ obydlija je totiž chránený aj proti vlastníkovi (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Tdo 50/2016). Ako je zrejmé z uvedenej judikatúry, premisa súdu prvého stupňa, že vlastnícke právo obžalovaného C. B. k nehnuteľnosti vylučuje jeho trestnú zodpovednosť pre skutok popísaný v obžalobe, je nesprávna (okrem iného je tiež nesprávny skutkový záver, že v čase skutku bol vlastníkom C. B., čo bude analyzované v ďalšej časti tohto textu). Objektom trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona je ochrana obydlija, ktorá nadväzuje ochranu domovej slobody tak ako je vymedzená v článku 21 ods. 1 ústavy SR, podľa ktorého nie je dovolené vstúpiť do obydlija bez súhlasu toho, kto v ňom býva. Ústava SR pripúšťa výnimky oprávňujúce vykonať iný zásah do nedotknuteľnosti obydlija na ochranu tam uvedených práv, slobôd a záujmov, avšak ako vyplýva z článku 21 ods. 3 ústavy SR, tieto zásahy možno dovoliť len zákonom.

Aplikujúc tieto ústavné limity na posudzovaný prípad je celkom zrejmé, že žiadne zákonné ustanovenie, ktoré by umožňovalo obžalovaným vstúpiť do obydlija poškodených, neexistovalo, a teda je zrejmé, že obaja konali neoprávnené. Vlastník nehnuteľnosti sa môže domáhať vypratania a vysťahovania nehnuteľnosti len cestou núteného výkonu rozhodnutia orgánu verejnej moci (súdu), a to v žiadnom prípade nie svojpomocou, ale len prostredníctvom orgánu verejnej moci (súdneho exekútora), čo jednoznačne potvrdzuje aj judikatúra, podľa ktorej je užívateľ domu alebo bytu chránený i proti vlastníkovi, a to i vtedy, keď má vlastník vykonateľné rozhodnutie k vyprataniu užívateľovho bytu (R 1/1980).

Nakoľko v predchádzajúcom priebehu konania bol odvolací súdom vyslovený názor, že ochrana domovej slobody neprináleží akémukoľvek užívateľovi, ale len oprávnenému užívateľovi, ktorým poškodení nemali byť, je potrebné uviesť nasledovné. Je pravdou, že vybrané rozhodnutia súdov dotvárajúce judikatúru pri výklade ustanovení § 194 Trestného zákona používajú pojem oprávneného užívateľa (napriek tomu, že takýto pojem ustanovenie § 194 Trestného zákona neobsahuje). Po oboznámení sa s celým obsahom týchto rozhodnutí je však potrebné trvať na tom, že rodinu F. (hoci v neskoršom priebehu neboli v civilných konaniach týkajúcich sa vlastníckeho práva úspešní) je potrebné podriaďiť pod tento judikatúrou zmienený pojem oprávneného užívateľa. Pokiaľ judikatúra priznáva práva na ochranu užívateľovi obydlija aj v prípade, ak má vykonateľné rozhodnutie k vyprataniu (R 1/1980), vzniká otázka, ako sa môže jednať o oprávneného užívateľa, ak voči nemu smeruje vykonateľné rozhodnutie o vypratání, ktoré vlastne dôvodnosť jeho užívacieho práva vyvracia? Túto otázku je možné zodpovedať len tak, že pojem oprávneného užívateľa je potrebné chápať rozširujúca a v prospech poškodeného. V konkrétnom posudzovanom prípade u poškodených nešlo o užívateľov, ktorí by sa do nehnuteľnosti nasťahovali bez akéhokoľvek právneho titulu alebo že by sa obdobným spôsobom stali zjavne svojvoľnými užívateľmi obydlija. Naopak jednalo sa o pôvodných vlastníkov nehnuteľnosti, ktorí namietali zákonnosť neskorších prevodov nehnuteľnosti charakteru zneužitia inštitútu zabezpečovacieho prevodu. Ich vlastnícke právo k domu bolo predmetom prevodov preskúmaných civilným súdom, ktorý tiež vydal predbežné opatrenia v smere ochrany ich užívacieho práva (naposledy predbežným opatrením brániacemu vykonaniu dobrovoľnej dražby, ktoré sa však do uskutočnenia dražby nepodarilo doručiť, v dôsledku čoho bola táto dražba vykonaná). Za takejto situácie niet pochybností, že poškodených je potrebné považovať za užívateľov obydlija s prináležiacou ochranou podľa § 21 ods. 1 ústavy SR a § 194 ods. 1 Trestného zákona.

Úvahy súdu prvého stupňa o tom, že obžalovaný C. D. mal právo na tzv. holý vstup na pozemok, z čoho odvodzuje jeho beztrestnosť (a odvodene tiež beztrestnosť obžalovaného A. B.), sú nesprávne. V prvom rade je zjavné, že súčasťou obydlija bol okrem domu tiež k nemu prináležiaci pozemok, pretože tento bol ako súčasť obydlija uzavretý (§ 122 ods. 5 Trestného zákona). Podľa skutkových zistení však obžalovaní vstúpili nielen na pozemok, ale aj do domu, a preto takto prezentované úvahy súdu sa javia ako bezpredmetné. V druhom rade takýto skutkový záver súdu odporuje objektívnemu stavu, pretože ohľadom vlastníctva jestvoval v čase skutku spor, pričom v čase skutku do úvahy ako vlastník neprichádzal obžalovaný C. D. (ako to nesprávne uvádza súd prvého stupňa), ale L. M., ktorému bol dňa 12.04.2013 udelený príklep na dobrovoľnej dražbe. Vzhľadom na jestvujúci sporný stav ohľadom vlastníctva, charakter nehnuteľnosti ako obydlija poškodených, absenciu exekučného titulu na vypratanie a vykonávanie tohto úkonu bez súdneho exekútora, nie je možné oprávnenie na vstup odvodzovať ani od práv L. M., ktorému bol pridelený príklep na dražbe s vedomosťou, že nehnuteľnosť predstavuje obydlie poškodených.

K otázke subjektívnej stránky trestného činu je potom potrebné uviesť, že obžalovaní jednoznačne mali vedomosť o predbežnom opatrení súdu brániacemu nakladaniu s nehnuteľnosťou, a to už preto, že na jeho existenciu boli upozorňovaní priamo užívateľmi nehnuteľnosti, ako to vyplýva z výsluchu E. F., A. F. či z výsluchu E. F.. Navyše ako to vyplynulo už z predchádzajúcich skutkových zistení súdu, aj na liste vlastníctva č. XX zo dňa 15.05.2013 boli v časti poznámka zaznamenané skutočnosti ohľadom zákazu nakladania s nehnuteľnosťou. Súčasne platí, že dražba bola vykonaná až po tom, ako bolo vydané predbežné opatrenie o povinnosti zdržať sa výkonu záložného práva (toto však do okamihu dražby ešte nestihlo byť doručené), čo spor o vlastníckom práve len utvrdzovalo. Obaja obžalovaní mali vedomosť o vlastníckom spore, obaja mali vedomosť o tom, že absentuje vykonateľné rozhodnutie o vypratání, ktoré vzhľadom na krátky čas od dražby ani nemohlo byť v danom čase vydané, avšak spor ohľadom vlastníckeho práva sa rozhodli vyriešiť cestou svojvoľe, obchádzajúc zákonné inštitúty, kedy obžalovaní bez súhlasu užívateľov nehnuteľnosti vstupovali na nehnuteľnosť a zotrvali v nej v rozpore s vôľou užívateľov, organizujúc pritom priebeh vystaňovania.

Súd prvého stupňa ďalej zdôraznil, že rozhodoval len o vstupe do obydľia a neposudzoval vypratanie. Takýto prístup súdu však nemožno považovať za akceptovateľný, pretože vstup do obydľia a jeho vypratávanie sú vzájomne sa prelínajúce. Ak totiž obžalovaní neboli oprávnení nehnuteľnosť vypratávať, o to viac neboli oprávnení do nej vstupovať. Napokon ako vyplýva aj z vyššie uvedenej judikatúry, otázky neoprávneného núteného vypratania nehnuteľností tvoriacich obydľie boli judikatúrou riešené práve pri posudzovaní trestného činu porušovania domovej slobody, čo len utvrdzuje, že takýmto náhľadom mal súd prvého stupňa aj posudzovať túto trestnú vec. Táto otázka má vplyv aj na otázku materiálneho korektívu, pretože k svojvoľnému konaniu obžalovaných, bez jestvujúceho rozhodnutia o vypratání, nedošlo pri hájení vlastníckeho práva obžalovaných, ale pri ochrane záujmov L. M., ktorému bol dňa 12.04.2013 udelený príklep na dobrovoľnej dražbe. Ku konaniu došlo 10 dní po uskutočnení dobrovoľnej dražby, kedy bolo pristúpené k faktickému vystaňovávaniu užívateľov domu bez poskytnutia primeranej lehoty na dobrovoľné vystaňovanie. Obžalovaný C. D. spoločným konaním s obžalovaným A. B. svojim konaním fakticky svojvoľne napomáhal uplatňovať záujmy L. M. voči osobám, s ktorými sám C. D. ako predchádzajúci možný vlastníak viedol spor o vlastnícke právo. Za tejto situácie nie je záver o nepatrnej závažnosti činu v žiadnom prípade adekvátny. V prípade prijatia tohto záveru by si domnelí alebo skutoční vlastníci nehnuteľnosti mohli svojvoľne (bez exekučného titulu a bez účasti orgánu verejnej moci) vypratávať nehnuteľnosti obývané inými osobami (resp. tieto previesť na ďalšiu osobu a tejto pomáhať pri svojvoľnom vypratávaní, čo je tejto trestnej veci ešte priliehavjšie) a ich konanie by sa považovalo za konanie nepatrnej závažnosti, čo nie je možné akceptovať.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti preto navrhujem, aby Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Trnava, sp. zn. 34T/10/2016 zo dňa 13.01.2022 a súčasne, aby podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

- 1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.
- 3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že
  - a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
  - b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
  - c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku.

Odvolanie podal prokurátor ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Po preskúmaní napadnutého výroku a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Napadnutý rozsudok je v poradí druhý rozsudok okresného súdu. Prvýkrát rozhodol meritórne Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 11.12.2018, č. k. 34T/10/2016-688, ktorým boli obžalovaní A. B. a C. D. uznaní za vinných za spáchanie prečinu porušovanie domovej slobody spolupáchatelstvom podľa § 20, § 194 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe ako sa im kládlo v obžalobe. Tento rozsudok bol na základe odvolaní obžalovaných uznesením tunajšieho súdu zo dňa 26.9.2019, sp. zn. 5To/59/2019 v celom rozsahu zrušený a vrátený okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. V zrušujúcom uznesení tunajší súd nariadil zodpovedať otázku, aký vzťah mala poškodená k uvedeným nehnuteľnostiam čase, v ktorom malo dôjsť k spáchania skutku poškodená a či obžalovaný C. D. o tomto jej postavení v tom čase vedel. Zároveň uviedol, že bude povinnosťou súdu (v prípade ak bude chcieť obžalovaného uznať za vinného) obžalovanému preukázať, že mal vedomosť o oprávnenosti poškodenej užívať predmetné nehnuteľnosti a napriek tomu neoprávnené zasiahol do jej domovej slobody. Naplnenie subjektívnej stránky trestného činu nariadil tunajší súd preskúmať aj vo vzťahu k obžalovanému A. B., ktorý nebol účastníkom civilných konaní (v ktorých sa riešili otázky platnosti kúpnej zmluvy a zákazu nakladania s nehnuteľnosťami) a nebol vlastníkom predmetných nehnuteľností. V poslednom rade vytkol tunajší súd prvostupňovému rozsudku, že sa nezoberal skúmaním ďalšieho zákonného znaku prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, ktorým je jeho závažnosť vyjadrená v ustanovení § 10 ods. 2 Trestného zákona, teda tzv. materiálom korektívom. Tunajší súd nariadil po vrátení veci doplniť dokazovanie najmä výsluchom osôb, ktoré môžu vypovedať o skutočnostiach, majúcich význam pri zisťovaní subjektívnej stránky trestného činu, resp. existencii materiálneho korektívu. Ďalej nariadil oboznámiť súdne spisy z civilných konaní a prípadne vykonať ďalšie dôkazy, ktoré strany trestného konania navrhnú a ktoré môžu prispieť k takému zisteniu stavu veci, ktoré zodpovedá ustanoveniu § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Prvostupňový súd doplnil dokazovanie v rozsahu, ktorý vymedzil tunajší súd a dospel k záveru, že skutok sa stal tak, ako to uviedol prokurátor v obžalobe.

Vo vzťahu k preukázaniu úmyselného konania zo strany obžalovaných, prvostupňový súd uviedol, že obžalovaný D. vedel o jeho povinnosti zdržať sa nakladania s nehnuteľnosťami, tieto scudziť, prenajať a zaťažovať, keďže rozhodnutia v konaniach 27C/141/2009 a 19C/15/2010 mu boli riadne doručované. Obžalovanému D. vstup na pozemok poškodenej podľa názoru prvostupňového súdu obmedzený nebol (tento bol stricto sensu obmedzený vo vecno-právnej dispozícii s nehnuteľnosťou, ale aj v rozsahu vymedzenej záväzkovej dispozície - najmä prenajatie nehnuteľnosti). Prvostupňový súd ďalej uvádza, že od oprávnenia obž. D. ako vlastníka pozemku možno odvodiť oprávnenie obž. B., ktoré bolo odvoditeľné a dialo sa tak zjavne na základe minimálne konkludentného súhlasu vlastníka (D.). Týmto faktom nie je dotknuté oprávnenie vyplývajúce s nariadeného neodkladného opatrenia, ale ak malo toto pokrývať aj zákaz vstupu na pozemok, bolo nutné sa úspešne domáhať obmedzenia obž. D. aj v tomto rozsahu. Vzhľadom na rozhodnutie odvolacieho súdu je nutné konštatovať, že poškodenej svedčalo v čase skutku právo na dodržanie judikovaných oprávnení z predbežného oprávnenia, teda istá forma tolerovaného užívania sporných nehnuteľností, ale nie vlastnícke právo ako celok. Z konania obžalovaných sa teda súdu javí, že realizovali vlastné oprávnenia (D.) resp. sprostredkované oprávnenie (B.). Javí sa súdu totiž ako nelogické, aby vlastník nehnuteľnosti (presvedčený o svojom vlastníckom práve - čo sú spravidla obe strany sporu) nemal právo vstúpiť na pozemok za žiadnych okolností, hoci mu toto právo nie je explicitne obmedzené, napr. za účelom zistenia stavu nehnuteľnosti, pričom toto právo môže realizovať s jeho súhlasom aj cestou tretej osoby. Ani v prípade, ak by mu takéto právo nesvedčalo, ale obžalovaný (ktorýkoľvek) sa nie celkom bez dôvodu domnieval, že opak je pravou, nie je možné hovoriť o úmysle, ale skôr o omyle, pričom ale ide „len“ o omyl právny, čo však nie je daný prípad. V danej veci teda podľa názoru prvostupňového súdu absentuje zavinenie vo forme úmyslu. Dokazovanie a s tým súvisiace návrhy patria v prvom rade do kompetencie OP Trnava, ktorý však v tejto súvislosti konkrétny návrh nevzniesol. Súd teda aktivitu OP nesuploval a zavinenie vo forme úmyslu (priameho či nepriameho) nezistil. Aj v prípade ak by súd zistil naplnenie všetkých obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu (čo nezistil, vzhľadom na absenciu objektívnej a subjektívnej stránky), aj v prípade ak by sa odvolací súd s týmto záverom nestotožnil, bolo by použitie materiálneho korektívu na mieste, nakoľko ide o spor nesúci znaky civilného sporu, ktorý bol riešený prioritne prostriedkami civilného práva a aj v prípade, ak by bol preukázaný dolôžny vstup na pozemok poškodenej za účelom protiprávneho vystaňovania, vzhľadom na trvajúci konflikt a jeho priebeh (rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby poškodenej o neplatnosti kúpnej zmluvy, v tom čase ešte neprávoplatné) by bolo plne dôvodné aplikovať na konanie obžalovaných tzv. materiálom korektív. V tomto prípade by ale súd postupoval podľa

§ 280 ods. 2 Tr. por. a vec by postupoval na prejednanie priestupku, pričom keďže v predmetnej veci nezistil objektívnu ani subjektívnu stránku, tak nečinil.

Odvolačný súd v plnom rozsahu súhlasí so záverom prvostupňového súdu, že dokazovaním, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní, a to aj v rámci doplneného dokazovania, po zrušení v poradí prvého rozsudku okresného súdu, nebola preukázaná subjektívna stránka trestného činu vo vzťahu k oboj obžalovaným. Prvostupňový súd tento svoj záver náležitým spôsobom odôvodnil a uviedol v napadnutom rozsudku. Jeho závery vyplývajú z vykonaných dôkazov. Je potrebné súhlasiť s názorom, že dôkazné bremeno vo vzťahu k naplneniu všetkých zákonných znakov trestného činu, spočíva na prokurátorovi, ktorý zastupuje štát v konaní pred súdom. Podľa názoru odvolacieho súdu, prokurátor, vo vzťahu k naplneniu preukázaniu subjektívnej stránky trestného činu, neunesol dôkazné bremeno. V prvom rade nebolo vykonaným dokazovaním preukázané to, že by poškodená mala postavenie oprávneného užívateľa predmetných nehnuteľností, vo vzťahu ku ktorým sa mali obžalovaní dopustiť prečinu porušovania domovej slobody. Dokazovanie vykonané v podobe vyššie uvedených oboznámených súdnych spisov, takéto postavenie poškodenej nepotvrdilo. Odvolací súd nesúhlasí s právnym názorom prokurátora, ktorý je vyjadrený v jeho odvolaní (ods. 2. 4.), že za pomoci judikatúry z roku 1980 je potrebné pojem oprávneného užívateľa chápať rozširujúco, v prospech poškodenej. Význam ochrany vlastníckeho práva, ktorý mu bol prisudzovaný v osemdesiatych rokoch 20. storočia, v období neslobody, nemožno automaticky a už vôbec nie rozširujúcom aplikovať v súčasnosti.

Pokiaľ ide o otázku úmyselného konania oboj obžalovaných a názor prokurátora, že obaja obžalovaní mali jednoznačne vedomosť o predbežnom opatrení súdu, ktoré bránilo nakladať s nehnuteľnosťou, odvolací súd uvádza nasledovné. Skutočnosť, že na liste vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam zo dňa 15. 5. 2013, bola poznámka o zákaze nakladania s nehnuteľnosťou, nie je dôkazom o tom, že by obžalovaní mali vedomosť o tom, že nie sú oprávnení vstupovať do predmetných nehnuteľností. Skutok, ktorý sa im kladie za vinu bol spáchaný v apríli 2013, pričom prokurátor poukazuje na zápis na liste vlastníctva z mája 2013. Pokiaľ poškodená v čase spáchania skutku nebola vlastníkom nehnuteľnosti, a nebola schopná nijakým spôsobom preukázať svoje oprávnenie na užívanie predmetných nehnuteľností (ktorého existencia z vykonaného dokazovania preukázaná ani nebola), nemožno bez ďalšieho vyžadovať od obžalovaných, aby do predmetných nehnuteľností vstupovali iba so súhlasom užívateľa - poškodenej, ktorá však svoje oprávnenie užívať uvedené nehnuteľnosti nevedela nijakým spôsobom preukázať. Rovnako prokurátor nepreukázal, akým právoplatným rozhodnutím by obžalovaní mali disponovať nato, aby boli oprávnení vojsť na pozemok, respektíve do priestorov rodinného domu. To, že podľa prokurátora obaja obžalovaní mali mať vedomosť o predbežnom opatrení súdu, ktoré bráni nakladania s nehnuteľnosťou, nie je rozhodujúce pre naplnenie subjektívnej stránky prečinu, ktorý mal spočívať v neoprávnenom vniknutí do obydľia poškodenej. Zároveň nebolo preukázané, že takúto vedomosť mal obžalovaný A. B., ktorý tak, ako uviedol prvostupňový súd, nebol účastníkom žiadneho z civilných konaní, ktoré sa týkali predmetných nehnuteľností.

Argumentácia prokurátora, že obaja obžalovaní si boli vedomí skutočnosti, že nedisponujú vykonateľným exekučným titulom na vypratanie nehnuteľnosti, nie je relevantná, pretože predmetom trestného stíhania a skutku, ktorého spáchanie sa obžalovaným kladie za vinu, nie je ich konanie, ktoré by malo spočívať vo vyprataní nehnuteľnosti. Klade sa im za vinu neoprávnené vzniknutie na pozemok, respektíve do priestorovo rodinného domu. Pokiaľ prokurátor vo svojom v odvolaní uvádza, to, že vlastníkom predmetných nehnuteľností bol obžalovaný C. B. (ods. 2. 2.), odvolací súd poznamenáva, že obžalovaný B. nikdy ako vlastník predmetných nehnuteľností nevystupoval, netvrdí to ani prvostupňový súd a krstné meno obžalovaného B. je A..

Preukázanie naplnenia subjektívnej stránky trestného činu, nemôže vyplývať z predpokladov alebo z dohadov, ale musí byť bezpečne, bez rozumných pochybností preukázané v a to na základe vykonaných dôkazov. K tomuto, podľa názoru odvolacieho súdu, v súdnom konaní nedošlo.

Nepreukázanie naplnenia subjektívnej stránky trestného činu znamená, že nebolo potrebné riešiť otázku existencie materiálneho korektívu.

Na základe vyššie uvedeného, vyhodnotil odvolací súd odvolanie prokurátora v celom rozsahu ako nedôvodné a preto ho podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3: 0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.